

deres Skove. Det Slags Betragtninger, jeg gjentager det, vise den samme Mangel paa ret oeconomisk Opfattelse, som jeg allerede har gjort opmærksom paa; thi Sagen er jo dog virkelig den, at ogsaa fra et almindeligt Standpunkt er det heldigt, at Capitalerne faae den bedste Anvendelse, og naar det er fordeeltigt for den Enkelte at anvende sine Capitaler saaledes, at de give en bedre Rente end tidligere — og Renten er jo kun et Udtryk for Samfundets Duffer —, saa vil det sige det Samme, at han tjener Samfundets Fornødenheder bedre ved den Anvendelse, han nu gjør af sine Capitaler, end tidligere, altsaa, for at blive ved, hvad her foreligger, at han bedre tjener Samfundets Fornødenheder ved at anvende sin Jord til Agerbrug end til Skov. Det er den gamle Historie; der er Noget, man seer, og der er Noget, man ikke seer; man seer Skovene, men man seer ikke de Capitaler, som staae i dem, og som paa bedre Maade kunne anvendes, naar Skovene vare horte. — Sagen er imidlertid den — thi ellers vilde det være uforklarligt, at man kan komme med saadanne Argumenter som dem, vi have hørt fra saa mange Sider, og maaskee meest fra det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (Holstein) —, at der her uforsvarende har gjort sig en æsthetisk Opfattelse gjældende. Det ærede Medlem for Ribe (Termanjen) var ærligere end de fleste andre Medlemmer, som have talt i denne Sag, idet han reentud sagde: „Seg vil ikke af med Danmarks Bøgeskove, og det er æsthetiske Hensyn, som gjøre, at jeg optræder saaledes, som jeg gjør.“ Men naar man saaledes kommer med de æsthetiske Hensyn, saa gjør man bedst i at lade disse blive underkastede nogen Drøftelse, og der kunde dog maaskee være Grund til at gaae ind paa en Undersøgelse, hvorvidt det er en sand Opfattelse, eller hvorvidt det ikke er Sentimentalitet at troe, at det danske Folks Charakter virkelig er saa afhængig af den Træsfort, Danmark frembringer. Der kunde være mange Betragtninger, som kunde knytte sig dertil, og man kan i alt Fald ikke vel værges sig mod at gaae ind paa en Undersøgelse af, om det virkelig er den fordeeltigste Maade til at gjøre Noget i Skjønhedens Interesse, om, naar man gaaer ud herfra, Skovene da netop ligge,

hvor de skulle ligge, om de have den Størrelse, de skulle have, eller om vi ikke tjente Skjønheden — denne Art af menneskelig Udvikling — bedre ved at anvende disse, lad det være 2, 3 eller 4 Millioner, som det aarlige Rentetab er, at Skovene give os, paa en anden Maade end nu. Gaaer man imidlertid saa vidt, hvad Tøleser angaaer, at man ikke vil indlade sig paa Fornuftslutninger, saa skal jeg ogsaa lade min Discussion falde overfor saadan Opfattelse.

Der er af alle de Argumenter, jeg har hørt her i Salen, eet eneste med Hensyn til hvilket jeg idetmindste er i Tvivl om, hvad jeg skal sige dertil. Det er det Argument, der blev fremsat af det ærede Medlem for Bornholm (Fallefen). Han hentydede til en ikke ubekendt Theori, ifølge hvilken det skulde være saameget farligere at borthugge Skove netop paa den fletteste Jord, fordi der saa vanskeligt kommer til at groe Skov igjen. Han talte om et Stof — det er, saavidt jeg veed, Kali —, der gjenfindes i Løvet, og som derigjennem kommer Træerne tilgode igjen, men, hvor dette Stof forsvinder tilligemed Skoven, hvor Jorden ligger ubeplantet i flere Aar, og det udvaskes, der skal det være vanskeligt igjen at tilveiebringe Skov. Det er det eneste Argument, som sagt, om hvilket jeg er i Tvivl. Den høitærede Indenrigsminister stillede imidlertid sin personlige Erfaring derimod, og jeg er tilbøielig til at tillægge denne Erfaring nogen Betydning; thi det praktiske Exempel, som man har fremhævet meest, skriver sig netop fra en Egn, der ligger overordentlig nær ved den høitærede Ministers egen Eiendom. Men, selv om dette Argument holder Stik, vil det være let at tage Hensyn dertil, uden at vi derfor behøve i det Hele taget at opgive den Nytte, som denne Lov vilde skabe, idet man jo nemlig slet og ret kunde indsætte deri den Bestemmelse, der ikke kunde gjøre megen Skade, at Skovvungen ikke skal hæves for de fletteste Jorders Bedkommende. Jeg har netop tidligere antydet, at jeg kunde være villig dertil, ligesom ogsaa til flere andre modererende Bestemmelser. Da imidlertid dette er Noget, som vil blive Gjenstand for Forhandling i Udvalget og ved den Behandling, skal jeg ikke nærmere gaae ind